

SKAT
Østbanegade 123
2100 København Ø

Amerikakaj
Dampfærgevej 26
Postboks 2562
2100 København Ø

Tel +45 35 25 39 40
Fax +45 35 25 39 50
info@norrbomvinding.com
www.norrbomvinding.com

19. november 2014
J.nr. 16005
TMH/TMH

J.nr. 14-4289487 - Høringssvar til udkast til styresignal om skærpelse af praksis i forhold til beskatning af godtgørelser efter forskelsbehandlingslovens § 7

Efter at have gennemgået det udkast til styresignal om skærpelse af praksis i forhold til beskatning af godtgørelser efter forskelsbehandlingslovens § 7, som SKAT har sendt i høring den 4. november 2014 med frist for afgivelse af høringssvar til den 19. november 2014, finder Norrbom Vinding anledning til at komme med følgende bemærkninger:

1. I udkastet til styresignal er det anført, at der med Skatterådets afgørelser i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR er blevet etableret en fast administrativ praksis om, at en godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7, der gives for direkte forskelsbehandling i forbindelse med fratræden af stilling, er skattefri efter stats-skattelovens § 5, stk. 1, litra a.

Det er desuden anført, at der med Skatterådets afgørelse i SKM2014.354.SR, hvor en sådan godtgørelse blev anset for en skattepligtig godtgørelse efter ligningslovens § 7 U, er sket en skærpelse af denne praksis.

På baggrund heraf lægges der i udkastet op til,

- at Skatterådets afgørelse i SKM2014.354.SR først skal virkning i forhold til en sådan godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7, som en person erhverver endelig ret til på et tidspunkt, der ligger mere end 14 dage efter styresignalets offentliggørelse, og – i konsekvens af det netop anførte –
- at de personer, der har erhvervet endelig ret til en sådan godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7 forud for den relevante dato, fortsat skal have mulighed for at opnå skattefrihed baseret på afgørelserne i SKM2014.85.SR

og SKM2014.86.SR, herunder ved genoptagelse af en tidligere skatteansættelse inden for rammerne af skatteforvaltningslovens § 26, stk. 2.

Det er Norrbom Vindings opfattelse, at der ikke er behørig hjemmel for det, der lægges op til i udkastet til styresignal – og dette beror på følgende:

2. Afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR angår to personer, der er blevet afskediget under identiske forhold (det vil sige af samme arbejdsgiver, på samme tid og af samme grund), og som ved en dom afsagt af Østre Landsret var blevet tilkendt en godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7.

Selvom det ikke fremgår direkte af afgørelserne, har Skatterådet i forbindelse med sagernes behandling været bekendt med den pågældende dom afsagt af Østre Landsret, herunder præmisserne for de tilkendte godtgørelser.

De forhold, som Skatterådet anfører som begrundelse for, hvorfor godtgørelserne til de to personer skulle anses for en skattefri godtgørelse efter statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a, findes at være relateret til netop de konkrete præmisser, som Østre Landsret har anført i sin dom.

Skatterådets afgørelser i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR findes dermed at kunne være således konkret begrundet, at afgørelserne ikke kan siges at være udtryk for, at alle godtgørelser efter forskelsbehandlingslovens § 7, der gives for direkte forskelsbehandling i forbindelse med fratræden af stilling, er skattefri efter statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a.

Der findes dermed ikke at være tilstrækkeligt grundlag for, at afgørelserne i sig selv kan danne grundlag for en fast administrativ praksis med den virkning, der lægges op til i udkastet til styresignal.

Det bemærkes herved, at lighedsgrundsætningen alene gælder i forhold til sager, der er helt identiske, og det vil sjældent være muligt at sige, at to sager, der begge omhandler en problemstilling om godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7, er helt identiske. Dette kan eksempelvis illustreres ved, at der ved fastsættelsen af størrelsen af en godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7 kan tages hensyn til den afskedigede persons beskæftigelses- og indkomstforhold efter fratræden, således at en godtgørelse i større eller mindre udstrækning kan fastsættes som en form for erstatning for mistet lønindtægt. At der kan tages hensyn til dette forhold, fremgår direkte af præmisserne i den dom, som Østre Landsret har afsagt i forhold til de to personer, som afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR omhandler. Det fremgår også af Højesterets dom i UfR 2012.3063H, hvor en godtgørelse blev fastsat bl.a. under hensyntagen til, at den afskedigede person havde fundet et nyt job. Denne dom angår ganske vist en godtgørelse efter deltidsloven, men en sådan godtgørelse adskiller sig i ansættelsesretlig henseende ikke fra en godtgørelse efter forskelsbehandlingsloven.

På baggrund heraf findes afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR alene at kunne danne grundlag for en fast administrativ praksis, såfremt der i Den juridiske vejledning var sket en sådan indarbejdelse af afgørelserne, at det er blevet tilkendegivet, at afgørelserne findes at have generel betydning for alle godtgørelser efter forskelsbehandlingslovens § 7, der gives i forbindelse med fratræden af stilling. Dette er imidlertid ikke sket.

3. Afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR vil alene kunne danne grundlag for en fast administrativ praksis med den virkning, der lægges op til i udkastet til styresignal, såfremt den betingelse om lovlighed, der gælder for anvendelse af lighedsgrundsætningen, kan siges at være opfyldt.

Denne betingelse er imidlertid ikke opfyldt, idet afgørelserne findes at være klart i strid med bestemmelsen i ligningslovens § 7 U.

Dette følger af, at det af såvel bestemmelsens ordlyd som dens forarbejder direkte fremgår, at ligningslovens § 7 U omfatter alle ydelser, der gives i forbindelse med fratræden af stilling – et forhold, som SKAT under sagernes behandling var enig i henset til de indstillinger, som SKAT fremkom med i sagerne.

Det forhold, at afgørelserne er klart i strid med ligningslovens § 7 U, fremgår også af følgende:

- Ved afgørelsen i SKM2014.354.SR har Skatterådet taget afstand fra sine egne afgørelser i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR.

Det forhold, at Skatterådet tager afstand fra en af sine egne afgørelse, er i sig selv usædvanligt, og det er særligt usædvanligt, at det sker blot ca. 4 måneder efter, at Skatterådet traf afgørelse i de to første sager.

Henset hertil må det forhold, at Skatterådet i SKM2014.354.SR tog afstand fra afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR, ses som udtryk for, at Skatterådet fandt det absolut nødvendigt at tage afstand fra afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR.

- I afgørelsen SKM2014.354.SR har Skatterådet med nogle relativt omfattende bemærkninger gjort rede for, hvorfor afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR er forkerte, og hvorfor en godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7, der gives for direkte forskelsbehandling i forbindelse med fratræden af stilling, rettelig er skattepligtig efter ligningslovens § 7 U.

Dette er sket med henvisning til bl.a. forarbejderne til ligningslovens § 7 U, hvoraf det – hvad der i øvrigt allerede følger direkte af bestemmelsens ord-

lyd – fremgår, at ligningslovens § 7 U omfatter alle ydelser, der gives i forbindelse med fratræden af stilling.

Med henvisning hertil er det i afgørelserne anført, at det er *"Skatterådets opfattelse, at afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR ikke kan anses for udtryk for den korrekte retstilstand i forhold til den skattemæssige behandling af tilsvarende godtgørelser efter forskelsbehandlingslovens § 7"*.

Denne bemærkning kan alene forstås således, at det er Skatterådets opfattelse, at afgørelserne i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR er baseret på en åbenbart forkert retsanvendelse af ligningslovens § 7 U.

- Baseret på ovenstående må det lægges til grund, at Skatterådets klare afstandtagen til sine egne afgørelser i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR er baseret på, at afgørelserne også efter Skatterådets opfattelse er klart i strid med bestemmelsen i ligningslovens § 7 U.

4. I udkastet til styresignal er det anført, at der gælder et forvaltningsretligt princip om, at det kun er muligt at iværksætte en skærpende praksisændring med virkning for fremtiden og efter udmelding af et passende varsel, der giver borgerne mulighed for at indrette sig efter den ændrede praksis.

Dette princip er baseret på et indretningshensyn, og princippet gælder derfor alene i de situationer, hvor borgerne med rimelighed kan siges at have indrettet sig efter hidtidig praksis.

Som også anført i udkastet til styresignal kan en person ikke indrette sig på en sådan måde, at personen bliver berettiget til en godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7. Retten til en sådan godtgørelse vil alene være baseret på en arbejdsgivers handlinger.

Det giver derfor ikke på nogen måde mening at tale om, at der i forhold til en person, som er blevet afskediget under sådanne omstændigheder, at personen er berettiget til en godtgørelse efter forskelsbehandlingslovens § 7, kan gælde et sådant indretningshensyn, at de forkerte afgørelser i SKM2014.85.SR og SKM2014.86.SR skal kunne danne grundlag for skattefrihed, når blot der er erhvervet endeligt ret til godtgørelsen inden en given dato efter styresignalet offentliggørelse.

Med venlig hilsen
Norrbon Vinding

Torben Mølgaard Hededal